

Babama Mektup
Gülcan Kurtul

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Esra Nur Yıldırım
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Ocak 2025

ISBN: 978-625-6130-53-1

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BABAMA MEKTUP

Gülcan Kurtul

Not: Yazar kendi isteği üzerine kitapta “ağabey” yerine “abi” sözcüğü kullanmayı tercih etmiştir.

Dostların benden soruyorlar seni,

Bilmiyorum, diyorum.

Yalan değil ki.

*Hem, eğer acıtacaksa kalbini ve kanatacaksa yüreğini bilmek
bazı şeyleri,*

Bilmemek en iyisi değil mi?

Eylül 2022

Merhaba baba,

Çok uzun zaman oldu konuşmalıyayla seninle. Bilmem hâlâ hayatta mısın, ama öyle olduğuna inanmak istiyorum.

Çok uzun süre bekledim ben, tahmin ettiğimden çok daha fazla. Sana olan öfkemin geçmesi için nafîle bekledim. Ben sana küstüm, kalemim kâğıtlara.

Derin, sessiz bir bekleyişle geçti yıllar. Sana söyleyecek söz bulamadım. Kafamın içinden sana destanlar yazarken, belki de attığım her adımda seninle konuşur, dertleşir, gülüşürken, yüzünü gözlerimin önüne getirip hasret giderirken; dışarıdan bir heykel kadar sessizdim.

Sana söyleyecek söz bulamadım. Sen beni terk ettin, ben de kelimeleri.

O kadar uzun süre geçti ki aradan, günün sonunda sana neden kızdığımı bile unuttum. Olaylar, anılar canlılığını yitirdi, hayal ürünleri gerçekleriyle yer değiştirdi ama sana olan öfkem dinmedi. Kalbimin içi bir volkan gibiyken, her geçen gün benliğimi eritip beni yok ederken, ben dışarıdan bir buz dağı kadar sessiz ve soğuk, bekledim. Gün geldi çatladı buzul-

larım, içimdeki ateş çatlaklardan sızmaya başladı yavaş yavaş ve ben ağladım. Hıçkıra hıçkıra... Bazen de sana küfürler ede ede sayfalar dolusu mektuplar yazdım. Sana hiç göndermeyeceğim, senin hiç okuyamayacağın mektuplar. Öfke dolu, sitem dolu, isyankâr mektuplar... Sanki karşımda sen varmışsın da yüzüne söylüyormuşum gibi yazdım. Belki yüzüne bir tokat bile indirdim yeri geldiğinde ama boşuna. Gerçeğinin yerini hiç tutmadı hayallerim.

Sanırım sağa sola ateş püskürtmelerim, arada fırtınalı deniz misali kabarıp durulmalarım hep bundan. Artık seninle hiç konuşmayacağımı, bu mektubu hiç göndermeyeceğimi ve seni bir daha hiç göremeyeceğimi bilsem de seninle oturmuş bir kafede çay içiyormuşuz da ben sana dertlerimden dem vuruyormuşum gibi konuşmaya hazırım. İşte bu satırları bu yüzden yazıyorum. Belki bir gün okursun diye değil, seni ve sana dair ne varsa içimde, artık dışarı atmak için. Senden son- suza kadar kurtulmak istiyorum. Artık seninle hiçbir zaman kafamdaki gibi bir baba-kız olamayacağımızı biliyorum. Ben isterdim ki dağ gibi sırtımı yasladığım duvar ol, ağırlığı altında beni ezen bir güç değil. Hep *“Benim babam var, bana hiçbir şey olmaz.”* diyebileyim istedim. *“Babam beni seviyor, başka kim- senin sevmesine gerek yok.”* veya *“Ben babamın kızıyım, kimse beni korkutup incitemez.”* diyebilmek... Diyemedim. Başımın üstünden gölgeni sakındığın için sana çok kırıldım.

İsterdim ki sen benim en yakın dostum ol bu hayatta. Konu fark etmeksizin akşamdan oturup seninle sabahlara kadar mu- habbet edelim isterdim. Havadan sudan da konuşabilirdik, dertleşebilirdik de. Ben sana bazen dostlarımdan yakınırdım,

sen bana borçlarını anlatırdın. Ben uzaktaki yaşamın küçük dertlerinden bahsedip sana sığıncıydım, sen de seni anlamayan insanları bana anlatırdın. Hatta belki keyfimiz yerindeyse beraber bir bulmaca çözer, bir maç izler, bir bilgi yarışmasında yarışırdık seninle ya da oturur bir film izlerdik çayımızı demleyip. Hani zaten az geliyorum ya ziyaretinize, sadece bir günü ya da bir geceyi bile olsa doya doya sana ayırmak isterdim. Ama bazen ne kadar istersek isteyelim sanki hayat bize parmağını gösterip yüzümüze gülüyor küstahça. Ne diyelim, nasip. Farkındayım, kırık tekerlekler gibi kelimelerim, her an yoldan sapmaya hazır. Olur öyle arada, nasılsa bu mektubu da okumayacaksın, sanırım istediğim gibi yoldan çıkabilirim.

Artık seninle bir geleceğimiz olmayacağını biliyorum ama isterdim ki bir geçmişimiz olsun şöyle içimi çeke çeke, hasretle çocuklarıma anlatabileceğim. Ne çok şey istermişim meğer! Ama yalan değil, seninle en azından eskiden iyi olabilmeyi isterdim. Belki o zaman şimdiki yokluğun daha ağır gelirdi, belki çok daha zor olurdu olanları kabullenmek ama *“Babam iyi bir adamdı.”* derdim. Ani bir ölüm gibi düşünürdüm gidişini, yasını tutardım ama biraz zaman geçince, fotoğraflarına bakınca, söz senden açılınca, seni anınca, bir çocuk babasını ne kadar hatırlarsa seni o kadar sık hatırlayınca, iyi hatırlardım hiç değilse. Şu an olduğu gibi resmini görünce öfkelenmez, yüzüne uzun uzun bakıp sana ne kadar kızgın olduğumu düşünmez, *“Bu adam benim babam mı?”* diye sorgulamazdım. Özlerdim hem, özledikçe ağlardım ama bizi bağlayan o güzel geçmişi de en değerli hazinem yapardım. Fakat kimi kandırıyorum, ikimiz de biliyoruz nasıl bir geçmişimiz olduğunu, ya da olmadığını... Hayaller yetmiyor bazen gerçek dünyada ve

gerçek olamadıkları için daha çok acıtıyorlar insanın kalbini. Bazen sadece acı duyuyorum. Ah da edemiyorum. Ne olursa olsun babama beddua edemem ki...

Düşünüyorum şimdi acaba ne yapıyorsun diye. Muhtemelen elinde televizyon kumandası, yerde uzanmışsın, sol elin başını destekliyor, bir yarışma programı veya bir maç izliyorsun. İzlediğin maç bitince başka kanallarda başka maçlar arıyorsun. O odada oturan bizleri görmüyorsun. Söylediklerimizi duymuyorsun. Soru sorduğumuzda ilk seferinde sessiz kalıyor, ikinci kez sorduğumuzda ya da bazen annem araya girip “*Bey, sana diyor.*” dediğinde “*İyi madem.*”, “*Tamam, olsun.*” gibi her konuya uyacak birkaç kelime geveleyip tekrar televizyona dalıyorsun. Konudan bihabersin çünkü. Eminim ertesi gün “*Hani konuşmuştuk ya...*” diye konuyu açacak olsak hatırlamazsın. Konu ne kadar önemli veya önemsiz olsa da “*Hı hı.*” der geçersin en fazla, “*Hı hı!*” Şimdi almış olsam elime bu mektubu, yanına gelmiş olsam, yanı başına oturup sesli bir şekilde sana okusam, farkında bile olmazdın eminim. Belki arada birkaç kelime ya da cümle yakalarsan “*He canım he!*” ya da “*Amaan...*” işareti yapardın bir elinle, başından kovar gibi. İşte o yüzden, bu mektubu sana asla göndermeyeceğim. İşte o yüzden, ikimizin de bildiği ama konuşmak istemediği konuları bir kenara bırakacağım.

Belki bilmediklerinden yola çıkmak lazım ilgini çekmek için. Mesela bu zamana kadar senden kaç kere gidip kaç kere sana koşarak geldiğimi bilmiyorsun. Gerçi ben de bilmiyorum sayısını. Saymadım çünkü. Kaç kez, kaç kez oldu ki kendi kendine babasına küsüp bir köşeye çekilen, yüzü gözü şişene

kadar ağlayıp, sonra kendince sakinleyip kalbini kıran babasını bekleyen, fakat o gelmeyince, hatta kimsenin onu kırdığını fark etmediğini anlayınca yine türlü bahanelerle kalbini kırana gidip, sarılıp, onu kendince affetmeye çalışan küçük bir kız edasıyla geldim sana. Her seferinde senden habersiz sana kırıldım, senden habersiz ağladım, senden habersiz seni affedip yine sana sarılmak için geldim, yeniden itilip yeniden kırılmak için. Sanki aramızda bir duvar vardı ve ben her gelişimde bu görünmez duvara çarpıyordum. Sanki ikimizin arasında derin bir uçurum vardı ve ben her seferinde köprüyü ararken uçuruma düşüp ölüyordum. Senin yolunda kaç can harcadım, hiç saymadım. Akıllanmadım ama hayır, aksine sanki sürekli kendini tekrarlayan bir zaman döngüsüne girmiş gibi hep aynı girdapta takıldım kaldım. *“Bu sefer farklı olacak.”* diye deli bir inançla sana koşmayı tercih ettim hep. Meğer ben sana ne kadar inanırmışım, meğer seni ne çok sevmişim baba! Hayallerle gerçekleri karıştırdınca insan ve karşısında kocaman bir hiç görünce gözünü açtığında, ayaklar altında ezmişlercesine ağrıyor kalbi. Kalbim... Bu kalp umudu da hayal kırıklığını da hiç bırakamadı ki baba.

Yakın zamanda sana yazdığım başka bir mektubu okudum geçenlerde. *“Bu defa da aynı olacak, bu defa da beni iteceksin diye çok korkuyorum.”* demişim. *“Bu sefer de kavuşamazsak ölürüm, sana son kez, son mecalimle geliyorum.”* demişim. Okudukça gülüyorum saflığıma. Ya da üzülüyorum inancıma. Bu nasıl bir inançmış ki yıllarca her şeye rağmen kaybolmamış! Azimli olmakla bilinirim evet, kafama koyduğumu yaparım evet, ama seni sevmediğini bildiğin bir insana, kör bir inançla, reddedileceğini bile bile gitmek belki de biraz deliliktir.

Düşünüyorum da anneme senin ona tüm yaşattıklarına rağmen seni sevdiği için kızmakta haksızdım aslında. Onda kızdığım şeyin aynısını ben de yapmışım yıllardır. İnsan kimi ne derece seveceğini seçemiyor demek ki. Demek ki diyorum, seni döve döve öldüreceğini de bilsen, insan kendini dünyaya getireni, anne baba dediği kişileri her türlü sevmek istiyor, onlar onu sevse de sevmese de ve eğer öz anne babası bile sevmiyorsa bir insanı, tüm dünya onu sevse de hep bir tarafı eksik kalıyor. Kurusa da minik minik su sızdıran dereler gibi yarası kanıyor, içi sızlıyor. Hiçbir zaman tam olamıyor insan. Her zaman tanımlayamadığı yoğun bir ağırlık, derin bir özlem, kocaman bir değersizlik hissi...

İnsan kendi değerini anne babasının gözündeki değerle biçiyor sanki. Kendini ne kadar sevse de yaptığı her şey onların gözüne girmek için, onlar kendisini sevsin diye, onlar onaylasın diye ve ne kadar başarılı olursan ol, neleri alt etmiş olursan ol, anne babandan onay alamayınca, onlar seni anlamayınca, yaptıklarının kıymetini bilmeyince sanki saman çiğnemiş gibi hissediyorsun. Tatsız tuzsuz, acı bir his kaplıyor içini. Yavan bir tat veriyor yaşamak, kokmuş ölü bedenler gibi. Seni övenlere karşı hep yarım, hep buruk oluyor gülüşlerin. Sevinmelerin bile yarım... Koca dağları titretiyorsun da anne babanın karşısında iki büklüm kalıyorsun. Hâlâ ilk günkü gibi muhtaç bir bebek edası ile onların gözünün içine bakıyorsun, sana gülerek baksınlar diye. Kırılıyorsun baba, kırılıyorum. İnsan çocuğunu sevmeyecekse dünyaya getirmemeli. Sana en büyük kırgınlığım budur.

Seni alsam karşıma, bir bir anlatsam da dinlesen. Ama belki de istemiyorum artık. Ne bileyim, yorulduğum sanki liste yapmaktan. Yaptıklarının ve yapmadıklarının listesini tutmak artık çok zahmetli olmaya başladı. Hayal kırıklıklarımın, korkularımın, kırgınlıklarımın, bencilliklerimin... Hangisinden başlasam, hangisi daha önemli karar veremiyorum. Eskiden tutardım. Belki önemsemiyorum artık. Belki umurumda değil. Belki benim için bir yabancıdan ibaretsin ve tanımadığım insanlar kadar düşünüyorum seni. Belki sadece susmak istiyorum... Karşıma geçip “Haydi anlat.” desen, muhtemelen yüzüne bakıp bakıp ağlarım sadece... Anlayacağından da şüpheliyim, dinleyeceğinden de.

Ama bir yanımda daha var ki içimde, engel olamadığım... Karsırgalar gibi esip gürlüyor, kavuruyor, yakıyor, kırıyor, volkanlar gibi patlıyor, “Yeter!” diye bağırıyor, “Yeter, yeter, yeter... Çık hayatımdan.” diyor sana, “Çık hayatımdan ve bir daha gelme.”

Belki de en son mesajın o yüzden bu kadar rahatlattı beni. Hani “Ölüme de dirime de mezarıma da gelme.” demişsin ya. Gelmek istemezdim zaten... Gerçi yalanın dili olur mu bilmem, kâğıtta ayırt edilir mi? Oysa karşımda olsan çoktan anlamıştın yalanlarımı, çoktan anlamıştın ne kadar hıçkırık hıçkırık ağladığımı, içim dağlanarak yüreğimin yandığını karşımda olsan anlamıştın. Hani en sonki mektubumda yazmıştım ya sana “Beni artık üzemezsin.” diye, yanılmışım. Hayatımda iken olduğu gibi, giderken de üzdün beni baba.

Seni en son gördüğümde önce gözlerindeki ışığın, ruhunun parlaklığının ne kadar söndüğünü görüp afallamıştım. Sanki rahmetli dedem mezardan gelmişti de karşıma dikilmiş-

ti. Sana tüm kırgınlığıma rağmen seni öyle görmek yüreğimi burkmuştu ben bilmeden. Bir yandan da *“Bu adam mı şimdi benim babam?”* diye kendimi sorguluyor, inanmak istemiyordum. Fakat beni en çok yaralayan yemek yerkenki sözlerin oldu. Hani dedin ya yalvaran gözlerle *“Sen bunu severdin, neden yemiyorsun?”* diye, o an karşımda sen olmasan hıçkırığa hıçkırığa ağlardım kesin. Diyemedim: *“Ben daha neler severdim baba, ben neler isterdim, boynuna nasıl sarılmak isterdim, elini nasıl öpmek isterdim, saçımı okşamamı nasıl isterdim. Başarılarımı, başarısızlıklarımı, yorgunluklarımı, korkularımı, irili ufaklı bir sürü derdimi, torununun yaptığı her minik şeyi sana nasıl anlatmak isterdim.”* Ama gurur bu ya, sustum. Biraz sana çekmişim bu konuda, kırgınlıkları bir kenara bırakıp da o anı yaşayamıyorum. Hem serde güçlü görünme kaygısı da var değil mi? Senin kızınım ya sonuçta, güçlü olmak zorundayım.

Başımı kaldırıyorum şimdi. Aynı gökyüzü altında yaşıyoruz, aynı yıldızlara bakıyoruz belki ama senden bihaberim. Sanki karşımda belirirsen, anne babasına küs küçük bir kız gibi köşeden seni izleyecek, bir süre sonra dayanamayıp yine boynuna atlayacağım. Akıllanmayacağım. Kırılacağım ama akıllanmayacağım. *“Benim babam yok.”* demekten daha iyi aslında kırılmak. *“Benim babam hayatta ama yok.”* demek düşüncelerin ve cümlelerin en ağırı.

“Benim babam yok.” diyorum başım dik ama kalbimin boynu bükük. Seni görmek istemiyorum sanırım. Hayatımdan parazit çıkmış gibi rahatladım inan. *“Benim babam yok.”* Başkaları içtenlikle ve sevgiyle babalarına sarılırken içim cız etse de inan böyle daha iyiyim. *“Keşke babam da burada olsaydı.”*

demiyorum hiç. “Babam torununu elinden tutup bakkala götürseydi.” demiyorum. “Evimin bahçesine gelse, otursa çay içse, gözleri gururla parlarsa... Tamam, eskilerden konuşmayalım, havadan sudan da olur, konuşsak bol bol.” demiyorum. Çünkü bunlar hep hayal ve ben seninle ilgili hayal kurmak istemiyorum.

Benim babam yok, anlıyor musun baba? Benim babam hayattayken öldü. Kendi kendini öldürdü benim gözümde. Hem demişsin ya “Ben alıştım sensizliğe.” Ben de sensizliğe alıştım çoktan. İnan seni hiç özlemiyorum baba. Hem de hiç...

17 Ocak 2023

Gelen arabaya el sallıyorum. Tam önümde duruyor eski külüstür arabamız. Benimle yaşıt, benim kadar yorgun. Onu öyle görünce içim cız ediyor. Oysa daha dün gibi hatırlıyorum aldığımız ilk günü. Zaman ne çabuk geçmiş meğer. Yaşlanmı-şız ikimiz de. Bizi zar zor ayakta tutan ve her harekette gıcırda-yan küflü iskeletimiz kalmış sadece. İçim burkuluyor.

O eski ve yaşlı arabanın içinden bir baş uzanıyor gülen gözlerle. Gözler senin değil. Baş senin değil. Yine de gülümsü-yorum artık senin yerine koyduğum abime. Koymaya çalıştı-ğım... Ama dolduramadığımda kızamadığım. Çünkü o babam değil. Yine de yerini birileri doldurmalı değil mi? Babasız na-sıl yaşanır bilemiyorum çünkü. Ama dolmuyor işte. Bir şeyler eksik, bir şeyler fazla, bir şeyler yanlış, bir şeyler farklı... Di-yemiyorum kimseye. Özlüyorum bir şeyleri. İçim yeniden cız ediyor, bu sefer daha kuvvetli. Yine de belli etmiyorum.

Bir an da olsa gözümün önünden geçip gidiyor arabanın içindeki hayalin. Beni almaya her geldiğinde uzaktan tanıd-ğım arabanın içindeki kır saçların, kirli beyaz sakalın ve sedefli ellerin. Ben montlarla gezerken kışın ve yine de üşürken üste-lik, senin sadece üstüne aldığın ince beyaz hırkan. “Üşümüyor musun baba?” diye sorunca “Yok be kızım, hava o kadar soğuk değil.” deyişin. Benim bir an hava sıcaklığının iki kişi arasında